

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **B. E. A. L.**, narozený dne x
státní příslušností x
bytem v ČR: x
zastoupený Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s.
sídlem Kovářská 939/4, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 8. 2020 č. j. OAM-313/ZA-ZA11-P06-2019

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 17. 8. 2020 č. j. OAM-313/ZA-ZA11-P06-2019 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalobce ve své žalobě namítal, že správní orgán pochybil, když řádně nezjistil skutkový stav, především pokud jde o zjištění skutečností týkajících se pronásledování s ohledem na participaci na demonstracích, zastávání opozičních názorů a s tím spojené vyjadřování nespokojenosti s tamní situací v rámci demonstrací, dále nezohlednění aktuální situace ve Venezuele, která zažívá neuvěřitelnou ekonomickou a politickou krizi, a s tím spojenou možnost nebezpečí v případě návratu, a také nezjištění faktických skutečností pokud jde o činnost tzv. Colectivos, kteří se podílejí na represích a kteří již žalobce v minulosti pronásledovali.
3. Žalobce naprosto nesouhlasil s tím, že by neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že ve vlasti vyvíjel činnosti směřující k uplatňování politických práv a svobod, neboť jasně uvedl, že „je zastáncem politické opozice“ a účastnil se v roce 2016 tří pochodů a v roce 2017 více než deseti. Je pravdou, že tyto protesty, resp. demonstrace byly především na univerzitní úrovni, ale měl za to, že je třeba zkoumat, co bylo faktickým důvodem účasti. Byl to právě styl vládnutí, který dopadal i na univerzitní oblast velmi negativně, proto se žalobce těchto demonstrací účastnil, protože chtěl zlepšit podmínky, ve kterých univerzity fungovaly, neboť sám chtěl studovat a nebál se vůči tomu projevit svůj svobodný názor. Navíc žalobce jasně uvedl, že i na tyto demonstrace přijeli Colectivos, jejichž úkolem je právě demonstranty rozhánět. Mimo to konstatoval, že první demonstrace, které se účastnil, byla demonstrace v souvislosti s uvězněním Leopolda Lopeze, v tomto případě se tak nejednalo pouze o univerzitní problémy, ale také o projevování ryze politických názorů na celostátní úrovni. Navíc uvedl, že celkově byl „v kontaktu“ s Colectivos asi 11x, přičemž napaden z jejich strany byl asi 5x, když v jednom případě byl bit zbraní do hlavy, kdy následně upadl do bezvědomí.
4. Odmítl tvrzení žalovaného, který měl za to, že účasti na demonstracích pouze na univerzitní úrovni nemají žádnou váhu. Pokud je osoba za svoje názory napadána, je jedno, jestli se tak děje na demonstraci za svržení vlády, anebo na demonstraci za špatnou činnost v univerzitním prostředí, neboť účast na demonstraci je z hlediska politických práv faktickým využíváním práva shromažďovacího, které je zakotveno v čl. 19 Listiny základních práv a svobod pod oddílem „Politická práva“. Za zcela absurdní měl také tvrzení, že ani neměl na demonstracích žádnou funkci či roli, která by ho stavěla do nějakého vedoucího postavení.
5. Upozornil na zavádějící tvrzení žalovaného, že žalobce „ostatně ani netvrdil, že by měl kvůli samotné účasti na protestech a pochodech jakékoliv problémy“. To ovšem absolutně není v souladu s obsahem výpovědi, ale zároveň i s větou žalovaného, který uvedl, že „důvodem jeho žádosti je obava z tzv. Colectivos, kteří mu údajně vyhrožovali a rovněž došlo z jejich strany opakovaně k přepadení, fyzickému napadení jmenovaného a okradení jeho osoby, jeho rodinných příslušníků i vykradení jejich domu. Vše spojuje se svou účastí na protestech v rámci univerzity.“. Vše co uvedl, je založeno právě na tom, že problémy s Colectivos vyplývají právě z těchto účastí, příp. uvedl také, že to mohly být důvody, že byl považován za bohatšího, příp. i angažovanost v politice celé jeho rodiny, především strýce. Žalovaný si tak v tomto absolutně protirečící a tím způsobuje nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí.

6. Žalobce dále uvedl, že pronásledování mohlo být také důsledkem toho, že jeho strýc Romulo Betancourt je politicky aktivní již delší dobu, věnoval se vyšetřování trestné činnosti a korupce, která je samozřejmě ve státě jako je Venezuela na denním pořádku a to, že on sám zastává určitou pozici, neznamená, že veškeré osoby, které zastávají ve státní sféře určitou pozici, jsou osoby provládní. Správní orgán zcela absurdně konstatoval, že strýc žalobce patřil spíše mezi pronásledovatele. Zcela bezdůvodně tak obviňuje jeho strýce, že patří mezi osoby, které pronásledují ostatní. Pokud ale žalovaný má nějaké důkazy o tom, že veškeré osoby ve státní sféře patří k protivládním osobám a které jsou pronásledovateli, měl tato tvrzení podložit příslušnými informacemi. Informace, které sloužily jako podklad pro vydání rozhodnutí, nepoužil žalovaný dle názoru žalobce správně, neboť pokud by je skutečně objektivně posoudil, došel by ke zjištění, že informace zde se zrcadlí s informacemi, které on uvedl v průběhu řízení.
7. Nesouhlasil také s tvrzením, že *„by útoky proti jeho osobě byly pouze za účelem zisku majetkové hodnoty, neboť je to v rozporu s tím co uvedl v pohovoru. Jako další zcela zcestné a zlehčující tvrzení uvedl žalovaný ohledně „řádění“ Colectivos ve Venezuele, kdy uvedl, že jejich činnosti nejsou nijak adresně zaměřené, pouze jsou důsledkem ekonomické situace obyvatel ve Venezuele a vysoké kriminalitě tam panující, přičemž „taková situace nastává ovšem i ve státech s vysoce vyspělou demokracií a nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany.“ Žalobce poukázal na to, že si nedovede představit, aby ve vysoce vyspělé demokracii došlo k situaci, kde při demonstraci přijdou ozbrojené gangy na motorkách s profesionálními zbraněmi v rukách a vyhrožují demonstrantům a fyzicky je napadají, ba dokonce někdy i zabíjejí. Žalovaný se pouze snaží opětovně zlehčit problémy, které se ve Venezuele dějí a snaží se činnost Colectivos co nejvíce oddělit od politických problémů. Místo toho, aby tak žalovaný přiznal a potvrdil, že Colectivos mohou trestnou činnost páchat kvůli politické situaci, resp. kvůli politické angažovanosti některých osob např. při demonstracích, odvádí pozornost tím, že směřuje důvody především na údajné bohatství rodiny žalobce a také ještě se snaží ad absurdum přesvědčit samotného žalobce, že sám potvrdil, že bohatí skutečně jsou („tuto skutečnost žadatel prokázal ostatně i svým tvrzením, že ve vlasti vlastnila jejich rodina 2 domy, auto, firmu, a lze jej tedy nepochybně mezi bohatší část společnosti zařadit.“) Ovšem i toto je znovu zavádějící tvrzení, neboť žalobce uvedl, že do rodiny se počítá více generací, kdy druhý dům byl pouze rozestavěný, žalobce ani neuvedl, o jaké auto se jedná, zároveň neuvedl ani to, jaké zisky má ona firma. Vždyť to, že je někdo podnikatel a je zároveň bohatý, je zcela nepravdivá notorieta. Stejně jako může být bohatý podnikatel, může být i bohatý zaměstnanec a stejně jako chudý podnikatel může být i chudý zaměstnanec. Pokud se tak žalovaný chtěl skutečně přesvědčit, jaké jsou majetkové poměry žalobce a jeho rodiny, měl se konkrétně na tyto skutečnosti dotázat, přeci jenom pohovor má být veden za účelem zjištění všech detailních skutečností a informací, a nikoliv veden v obecné rovině (k tomuto viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2004, čj. 6 Azs 50/2003). Žalovaný tak na základě zcela obecných informací žalobce zařadil žalobce mezi bohatší vrstvu společnosti, aby sám sobě dal důvod, proč byl asi žalobce napadán chudší vrstvou společnosti. Pokud ovšem žalovaný došel k závěru, že byl žalobce napadán kvůli jejich (údajnému) bohatství, udělal i zde chybu, neboť skupina bohatých by jistě spadala do sociální skupiny, neboť jako malá část společnosti ve Venezuele je finančně zajištěná, a kvůli tomu může být i pronásledována v době takovéto krize. Ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu by tak žadatel díky bohatství spadal pod sociální skupinu, která je zde pronásledována. Již v minulosti totiž Nejvyšší správní soud několikrát uvedl, že např. pronásledovaná osoba nemusí být homosexuální orientace skutečně*

anebo nemusí zastávat politické názory skutečně, postačí, pokud pronásledovatelé tyto vlastnosti pronásledovanému přiřítají. Viz např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, čj. 6 Azs 343/2017 – 31, kde je uvedeno: „Odůvodněný strach z pronásledování z důvodu příslušnosti k sociální skupině, založené na společné charakteristice sexuální orientace [§ 12 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu], může mít i žadatel o mezinárodní ochranu, který není homosexuálem, pokud mu původci pronásledování příslušnost k této sociální skupině připisují.“

8. Žalovaný měl dle jeho názoru analyzovat činnost Colectivos, popsat jejich způsoby jednání, jejich napojení na oficiální moc, avšak ten pouze uvedl, že ví, že Colectivos fungují, ale pouze v některých částech Venezuely. Tím ale absolutně nedostal své povinnosti, aby analyzoval tvrzení žalobce s faktickou situací ve Venezuele, o které celou dobu mluví. Tím, že žalobce ví o tom, že policie častokrát nečiní, co by správně v demokratickém vyspělém státě měla činit, a poté, co se po podání oznámení nestalo vůbec nic, bylo logickým důsledkem, že se opětovně neobrátil na policejní orgán, jinak by tím mohl ohrozit nejen svůj život, ale i život někoho z rodiny. Konstatoval, že v daném případě nejde o to, jestli je celý systém zkorumpovaný, ale zde existuje přiměřená pravděpodobnost, že nebude ochrana poskytnuta, což je splněno, neboť vyvinul činnost se proti jednání Colectivos bránit, ale jelikož na toto jednání navázalo další protiprávní jednání Colectivos, bál se na státní orgány znovu obrátit, což je pochopitelné.
9. Skutečnost, že existuje malá šance, že by se domohl spravedlnosti, opětovně dokládají zprávy, ze kterých sám žalovaný správní orgán (údajně) vycházel. Zpráva BAMF ze září 2019 uvádí následující: *„V praxi však kriminalita, která se již vymkla kontrole, limituje možnosti normálního trestního stíhání, zvláště kdy se osoby porušující zákon těší ochraně. Vedle toho existují Colectivos, které fakticky operují mimo zákonný rámec.“* U státní policie zpráva dokonce uvádí následující: *„Je nutno předpokládat, že často dochází ke spolupráci s lokálními Colectivos.“* Zpráva UNHCR ze dne 5. července 2019, která je také součástí správního spisu, uvádí, že *„ozbrojené „colectivos“ se na tomto systému podílejí tím, že provádí společenskou kontrolu v místních komunitách a podporují bezpečnostní složky při potlačování demonstrací a disentu. (...) Instituce, jež jsou pověřeny ochranou lidských práv (...) obvykle neprovádějí neprodlená, účinná, důkladná, nezávislá, nestranná a transparentní vyšetřování případů porušení lidských práv a jiných zločinů (...). Tato nečinnost přispívá k beztrestnosti a opakovanému porušování lidských práv. (...) K násilí proti demonstracím se také uchýlily ozbrojené skupiny „colectivos“, často v koordinaci s bezpečnostními složkami.“* Zpráva UNHCR konkrétně k možnosti účinné ochrany před případným protiprávním jednáním uvádí doslova toto: *„Většina obětí porušování lidských práv uvedených v této zprávě neměla žádný účinný přístup ke spravedlnosti a opravným prostředkům. Podle zpovídaných osob jen málo lidí podá trestní oznámení kvůli strachu z represálií a nedostatečné důvěře v justiční systém. Když trestní oznámení podají, státní orgány neprovedou vyšetřování vůbec nebo neprovedou neprodlené, účinné, důkladné, nezávislé, nestranné a transparentní vyšetřování.“* Uvedené citace jsou ve zprávách obsažených ve správním spise, které tak žalovaný naprosto ignoroval, i když se jejich obsah naprosto shoduje s informacemi, které v rámci řízení uváděl. Zpráva popisuje velmi špatnou situaci ohledně možnosti bránění se účinnými opravnými prostředky a žalovaný do rozhodnutí promítl tuto jednu jedinou větu, která by i mohla naznačovat, že situace není tak špatná, jak se zdá, čímž ovšem absolutně účelově podložil pouze svá tvrzení a nikoliv objektivně zjistit skutkový stav.

10. Naprosto mylný a nepřiléhavý je také argument ohledně legálního vycestování žalobce. Žalovaný uvedl, že žalobce odešel z Venezuely naprosto bez problémů a pokud by byl pro Venezuelu natolik zájmovou osobou, zcela jistě by mu cestovní doklad nebyl vydán, a rovněž by mu nebylo umožněno bez jakéhokoliv problému zemi opustit. Takto obecný argument používaný v každém rozhodnutí správního orgánu ale absolutně neodpovídá okolnostem případu žalobce – žalobce totiž ani nikdy netvrdil, že by se ho státní orgány Venezuely snažily zabít, zavraždit, obvinít, vyslýchat, měli o něho zájem apod. Žalobce celý svůj problém směřuje na činnosti Colectivos, kteří nejsou žádným oficiálním orgánem Venezuely, byť mají určitým způsobem napojení na státní složky. Ani nikdy netvrdil, že by byl nějakou zájmovou osobou, s orgány jako takovými nikdy problém neměl, nemluvíme-li o neposkytnutí pomoci ze strany bezpečnostních složek. I kdyby ovšem byl předmětem pronásledování ze strany státních orgánů, státní orgány nemusejí být natolik provázané, aby si navzájem daly vědět o „nepohodlných“ osobách (viz rozsudek Nejvyšší správní soud ze dne 4. 1. 2018, čj. 10 Azs 254/2017-40), tím spíše v situaci, kdy je pronásledovatelem osoba soukromá, která je především tvořena méně vzdělanými a chudšími lidmi, jak uvedl sám žalobce a proto je šance na napojení i těchto orgánů daleko menší. Navíc žalobce jasně konstatoval, že jeho otec měl známou, díky které bylo vyřízení pasu bez jakýchkoliv problémů a navíc přednostně.
11. Opětovným poukazováním ze strany správního orgánu na snahu žalobce o legalizaci pobytu se již delší dobu věnuje česká judikatura. Soudní orgány opakovaně kritizovaly postup žalovaného, kdy se tento, na místo zkoumání skutečných důvodů podání žádosti, uchyluje k vyčítání skutečnosti, jež je inherentně s podáním žádosti o mezinárodní ochranu spjata. Žalobce odkázal například na rozsudek Nejvyššího správního soudu, č.j. 8 Azs 27/2019-52.
12. Jako další naprosto mylný argument žalovaný uváděl, že *„žadatelé nic nebrání v tom si vyřídit svou pobytovou situaci v ČR a požádat o pobytové oprávnění na území ČR v souladu se zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR.“* Pokud by situace byla takto snadná, jistě by nikdy žádný cizinec nevyužil podání žádosti o mezinárodní ochranu a klidně by si požádal o pobytový status podle tohoto zákona.
13. Poukázal na vyjádření žalovaného, který v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce zvolil radikální cestu a opustil Venezuelu, ovšem nikoliv ihned (a z čehož žalovaný usuzuje, že se nejspíše nejednalo tedy o tak vážnou hrozbu), ale docházelo dlouhou dobu ke shromažďování finančních prostředků na cestu do Kolumbie a následně do České republiky. Žalobce zcela logicky dodal, že je každému racionálně smýšlejícímu člověku jasné, že žalovaný absolutně nehledí na finanční stránku celé této věci. Pokud s rodinou neměli dostatek financí a chtěli odjet, je přeci jasné, že museli společně sehnat prostředky k tomuto opuštění země. I z tohoto důvodu museli společně prodat veškerý svůj majetek, který měli ve Venezuele, aby se ze země mohli dostat, a to legální cestou. Hlavně pokud jde o finanční prostředky, resp. finanční situaci ve Venezuele, je nepochybné, že je velmi těžké v této zemi vydělat takové prostředky, díky kterým lidé mohou Venezuelu opustit ihned. Navíc žalovaný se žalobce ohledně finanční situace jeho rodiny blíže netázal, ačkoliv tu možnost měl. Pokud žalovaný došel k závěru, že rodina měla již při opuštění Venezuely mnoho prostředků k tomu, aby si žalobce koupil letenku do České republiky, stačilo k tomu jediné – zeptat se žalobce při pohovoru.

Místo toho si ovšem závěr o této skutečnosti žalovaný dovodil zcela sám z pouze obecných informací, které měl.

14. Za zvláštní žalobce považoval, že ačkoliv žalovaný měl jeho tvrzení za zcela subjektivní a ničím nepodložená, uvádí následně na předposlední straně rozhodnutí, že *„zesílily státní represe proti opozici (...) vláda směřuje cílená opatření proti opozičním hnutím, ale rovněž proti jednotlivým osobám, účastníkům demonstrací a mladým lidem v městských čtvrtích, které jsou považovány za opoziční, nebo existuje podezření, že by se k opozici mohly přidat (...) dále dochází k svévolným zadržením či k přímému policejnímu násilí proti demonstrujícím, avšak (...) opoziční činnost je v určitém rozsahu tolerována.“* Tento úryvek, který v rozhodnutí použil sám žalovaný tak absolutně podle žalobce popírá to, co celou dobu v předešlých stranách napadaného rozhodnutí žalovaný tvrdil. Na jednu stranu řekl, že se měl žalobce obrátit na policejní složky v případě problémů, ovšem z výše uvedeného jasně vyplývá, že samy policejní složky páchají zcela svévolné násilí na lidech. Žalobce měl za to, že nelze požadovat pomoc od těch, kteří sami páchají násilí, které je v podstatě shodné s tím, které činí Colectivos.
15. V další části žaloby se žalobce obsáhle vyjadřoval k ekonomické situaci ve Venezuele a aktivitám Colectivos na jejím území ve vazbě na svou osobu.
16. Žalobce byl toho názoru, že mu svědčí nárok na udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Pokud by však soud dospěl k závěru, že mu toto právo nesvědčí, uvedl, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné, neboť není přezkoumatelně odůvodněný důvod neudělení humanitárního azylu.
17. K institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu poukázal na to, že jeho smysl spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ust. § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory apod.), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.
18. Ačkoliv správní orgán uvedl, že se zabýval „rodinnou, sociální a ekonomickou situací“, tak odůvodnění neudělení humanitárního azylu v jednom odstavci není dle názoru žalobce dostatečné a nelze z něj rozpoznat detaily toho, čím přesně se správní orgán zabýval. Sám správní orgán uznal, že zemi postihuje hospodářská krize, ovšem z této skutečnosti údajně pro žalobce nevyplývají žádné negativní důsledky, s čímž žalobce v žalobě nesouhlasil. Měl za to, že právě tato hospodářská krize je jedním z primárních důvodů podání žádosti o mezinárodní ochranu. Nebýt totiž této krize, neměl by žalobce ve vlasti takové problémy, jako měl před jejím opuštěním.
19. Žalobce dodal také informaci, že podle aktuálních zdrojů vyplývá, že situace ve Venezuele je nejen stále špatná jako v posledních letech, ale stále se zhoršuje – ceny vzrostly na konci roku 2019 o neuvěřitelných 4700 %, inflace zrychlila na 52,2 %. Zároveň je zde uvedeno, že *„kdysi bohatá země produkující ropu se v důsledku nekompetentní socialistické ekonomické politiky propadla do hluboké ekonomické krize, z níž se celé roky nemůže dostat.“* Článek z května 2020 dokonce uvádí, že *„místní hospodářství je na pokraji kolapsu, v zemi je nedostatek potravin i léků.“*

20. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že odůvodnění napadeného rozhodnutí v logickém sledu a srozumitelně reaguje na zjištěné skutečnosti. Sdělení žalobce ve svém souhrnu nevedou v důsledku k předpokladům, jež by mohly být považovány za zdroj důvodných obav z pronásledování či vážné újmy. Důvody závěrů vyslovených správním orgánem jsou z odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně zřejmé. Mezinárodní ochrana nebyla žalobci udělena, neboť na základě individuálního posouzení jeho případu žalovaný neshledal přítomnost opodstatněných obav ze skutečného nebezpečí vážné újmy. Skutečnosti prezentované v této souvislosti žalobcem ani po zohlednění shromážděných podkladových informací o zemi původu netvoří logický předpoklad vystavení osoby žalobce riziku pronásledování či skutečného nebezpečí vážné újmy pro případ návratu do Venezuely. V tomto ohledu žalovaný odkázal na konkrétní souvislosti uvedené v odůvodnění správního rozhodnutí. Navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.
21. V replice žalobce nesouhlasil s tím, že by humanitární krize byla v žalobě uvedena bez konkrétních faktických souvztažností s azylovým příběhem žalobce. Dále také rozporoval závěry žalovaného ohledně politické participace. Nesouhlasil s tím, že by se pouze pokoušel navodit dojem problémů ve Venezuele, ale tvrdil, že tyto problémy skutečné měl.
22. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
23. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobce i žalovaný výslovně souhlasili s projednáním bez nařízení jednání.
24. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 1. 4. 2019 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany. Ke své žádosti uvedl dne 4. 4. 2019, že je venezuelské státní příslušnosti i národnosti a je schopen se dorozumět španělsky a anglicky. Nevyznává žádné náboženství, je zástupcem politické opozice ve Venezuele, bez ohledu na to, kdo ji v současné době zastupuje. Nebyl členem žádné politické strany, ale od roku 2016 se účastnil opozičních pochodů a demonstrací. Ke svému zdravotnímu stavu sdělil, že nemá žádná omezení. Jako důvod žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že jeho rodina již řadu let podporuje opozici ve Venezuele, více jak 18 let. Lidé se také domnívali, že je bohatý, a proto z něj chtěli dostat peníze, jednou byl vykraden i jejich dům. Po této události se matka žalobce rozhodla prodat věci a z Venezuely odejít. O mezinárodní ochranu žádá také z důvodu pronásledování v souvislosti s politickými aktivitami svého strýce.
25. Skutečnosti, které žalobce konstatoval při pohovoru konaném dne 4. 4. 2019, žalovaný ve svém rozhodnutí shrnul tak, že *„během svého pobytu ve vlasti žil pouze ve městě Cumaná, jen do svých 2 let žil prý v Caracasu, což si dle něj ale vůbec nepamatuje. Poté se dle žadatele jeho rodiče rozešli, a on se s maminkou přestěhoval do Cumaná, kde žil celý život. Z žijících příbuzných má jmenovaný ve vlasti dle něj jen 2 strýce, ti se ale podle jeho informací oba chystají vycestovat někam do jižní Ameriky, jeden do Chile, druhý neznámo kam. Jmenovaný následně potvrdil, že je se strýci v kontaktu, naposledy prý asi před 2 dny. Pokud*

jde o aktuální místo pobytu jeho rodiny, s níž ve vlasti bydlel, jmenovaný uvedl, že maminka s bratrem jsou v Kolumbii, v Pereira, a babička a teta odjely do Chile. On do ČR přijel sám. Dodal, že s rodinou je v kontaktu. Správní orgán se následně jmenovaného dotázal, co se stalo s domem, v němž před svým odjezdem z vlasti žil. Dotazovaný objasnil, že tento dům prodali. Vysvětlil, že měli 2 domy. Jeden, který dříve patřil jeho matce, byl ve výstavbě, a žadatelova maminka tento rozestavěný dům prodala asi 2 týdny před tím, než odjela do Kolumbie, tedy zhruba v říjnu 2017. V době stavby žili dle žadatele v domě babičky, a on sám žil u babičky i po odjezdu jeho matky. Uzavřel, že nyní v tomto domě žije jeho strýc. Na otázku, čím se ve své vlasti zabýval, jmenovaný odpověděl, že nepracoval, ale studoval. Ukončil podle něj střední školu, udělal maturitu a v prvním semestru vysoké školy z Venezuely odjel. K otázce jeho obživy v popisované době jmenovaný řekl, že mu maminka a babička kupovaly, co potřeboval. Doplnil, že měli vlastní dům a nemuseli platit nájem. K důvodům odchodu z Venezuely žadatel sdělil, že poslední událostí byl den 28. 9. 2017, kdy šli podle něj do restaurace a cestou na semaforu vedle nich zastavili 2 motorkáři, členové gangu „Colectivos“. Podle žadatele vytáhli pistoli, namířili ji na jeho maminku a chtěli, aby jim odevzdala veškeré peníze a cennosti. Dle žadatele měli strach a odevzdali jim tedy všechny peníze a mobilní telefony. Když se pak se vrátili domů, maminka žadatele podle něj plakala a říkala, že musejí odjet, jinak je někdo zabije. Na dotaz správního orgánu, co bylo důvodem jednání těchto motorkářů, jmenovaný vyprávěl, že podobný útok předtím zažil již několikrát. Byl podle něj napaden a chtěli po něm, aby odevzdal peníze a mobil. Také se, jak popsal správnímu orgánu, účastnil v září 2017 stávky na podporu učitelů na univerzitě, kterou studenti podporovali, a kam přijeli také Colectivos, což nejsou dle žadatele příslušníci policie, ale jsou chráněnci vlády. Dle žadatele je jejich úkolem rozhánět demonstrace, a to naháněním strachu a střelbou. K dalšímu incidentu došlo dle žadatele, když se 20 studentů včetně něj účastnilo pochodu, načež přijelo 10 motorkářů, jeho samotného a jeho kamaráda chytili, opět na něj namířili zbraň a vyhrožovali mu, aby se už žádných dalších pochodů neúčastnil, a že pokud to udělá znovu, tak ho příště bez otázek zabijí. K tomuto incidentu došlo dle žadatele také v září 2017, uvedl žadatel. Dodal, že na konci září 2017 se konal další protest, další stávka, protože nebylo vyučování, a i tohoto protestu se účastnilo více studentů. Žadatel dále uvedl, že v říjnu byla cestou z práce napadena jeho matka, a dva týdny poté jim vykradli dům. To už šli podle jmenovaného nahlásit na policii, protože už jim ukradli příliš mnoho věcí. Poté, protože byla sobota a jmenovaný neměl vyučování, šel dle jeho slov mamince pomoci do práce. Dvě hodiny poté, co na policii podali trestní oznámení, za nimi podle jeho líčení přijeli 2 Colectivos a řekli, že pokud podají další trestní oznámení, tak je zabijí. Dle žadatele to byli stejní Colectivos, kteří předtím napadli matku, a jeho matka měla podle jmenovaného velký strach, velice ji to vyděsilo. Potom na konci října, když došlo k tomu incidentu na semaforu, se žadatelova maminka rozhodla odjet, protože si dle žadatele říkala, co budou dělat, až nebudou mít žádné peníze ani žádnou věc, kterou by jim mohli dát. Měla za to, že je pak opravdu zabijí. Žadatel následně uzavřel, že těch incidentů bylo tedy více. Správní orgán poté jmenovaného požádal, jestli by mohl tyto Colectivos popsat. Žadatel vypověděl, že jsou to lidé z velmi chudého prostředí, kteří nemají peníze, mají velmi nízké vzdělání a vláda je platí, aby rozháněli demonstrace. Například aby vyhrožovali politikům nebo konkrétním soukromým osobám. Což je pro ně velmi výhodné, vysvětlil jmenovaný, protože takto přijde ta výhružka od normálního člověka, člena společnosti, ne od vlády. Svoje tvrzení, že Colectivos jsou „chráněnci vlády“, jmenovaný objasnil tak, že jim vláda dodává zbraně za velmi nízké ceny, za ceny, za jaké se zbraně nedají normálně pořídit. Je to podle něj způsob, jak mohou vyhrožovat lidem a udržovat ve společnosti strach a napětí na zvladatelné

úrovni. K dotazu, na jakém základě tvrdí výše uvedené a odkud má všechny tyto informace, žadatel sdělil, že je to všeobecně známá věc. Ve Venezuele to podle něj vědí všichni. Kromě toho je to podle jeho názoru evidentní i z toho, že jsou tito lidé velmi chudí, ale přesto jsou ozbrojeni vysoce sofistikovanými a velmi drahými zbraněmi, které se nedají normálně koupit, a které, jak se vyjádřil žadatel, používají teroristé. Kromě toho, doplnil jmenovaný, dostávají tito lidé měsíčně přídělový balíček se základními produkty. Dále prý dostávají i měsíčně peníze jako formu platu na to, aby žili a aby dělali to, co dělají. K dotazu správního orgánu, s kým přesně měl problémy on osobně, žadatel sdělil, že právě s příslušníky Colectivos. Nejhorší to podle něj bylo na konci střední školy a na začátku univerzitního studia, kdy se účastnil protestů a kdy se dozvěděli, kdo je jeho strýc. Tehdy byl podle něj opakovaně napadán a okrádán, to jím ale dle žadatele nestačilo, a navíc ještě vykradli jejich dům. Na opakovaný dotaz, aby upřesnil, s jakými Colectivos měl problémy, žadatel řekl, že když studoval střední školu, tak to byli dva různí lidé, na univerzitě to pak podle něj byli pořád ti stejní dva Colectivos. Jednoho dle něj zná i jménem, je z jejich čtvrti a je to „tipař“, tj. říká, kde je možné jaký dům vykrást nebo kde je možné něco udělat. Tento člověk je dle žadatele znám pod jménem Yonaiker, jeho příjmení ale žadatel nezná. Na dotaz, kdy jeho problémy ve vlasti začaly, řekl jmenovaný, že k řadě problémů došlo i dříve, ale nejhorší to bylo v roce 2017, kdy se to vyostřilo až do té míry, že se rozhodli opustit zemi. Jmenovaný dále na výzvu správního orgánu uvedl, že jeho konkrétní problémy ve vlasti začaly v září 2017, kdy začal studovat na univerzitě. Do kontaktu s Colectivos přišel dle jeho slov asi jedenáctkrát. Co se týká počtu napadení, žadatel si vzpomněl na dva případy na univerzitě, kdy na něj podle něj mířili pistolí a bili ho zbraní do hlavy. K dalšímu napadení, při němž byl zraněn, došlo podle jeho výpovědi při demonstraci poslední týden v září 2017. Při dalším popsáném napadení ho dle jeho slov přitlačili ke zdi a sebrali mu z kapsy peněženku a telefon. Nejsilnější byla podle žadatelovy výpovědi výše uvedená událost, kdy jeli do restaurace a na semaforu je zastavili. On sám prý tehdy dostal ránu, až upadl do bezvědomí, a jeho maminka musela odevzdat všechny peníze a telefony. Kvůli tomu už jím dle žadatele téměř nic nezůstalo. Fyzicky napaden byl tedy podle svého tvrzení celkově pětkrát. K dotazu správního orgánu, zda musei po některém z těchto napadení navštívit lékaře, žadatel sdělil, že nikoliv, a to z toho důvodu, že lékaři tyto případy podle něj neošetří. Mají dle něj od příslušníků Colectivos příkazáno, aby neošetřovali lidi, kteří přijdou do nemocnice poté, co byli touto skupinou napadeni. Žadatel vylicil, že lékaři jsou pod pohrůzkami nuceni ošetřit nejdříve příslušníky Colectivos a jejich rodinné příslušníky, pak lidi s vážnými nemocemi jako je rakovina, a až poté lidi, co přijdou s nějakými zraněními způsobenými Colectivos. Lékařům je dle výpovědi jmenovaného vybrožováno, aby takto zraněné neošetřovali, jinak budou mít sami problémy. Podle dotazovaného existuje řada svědků z lékařských ambulancí, kteří toto zažili. Tedy případ, kdy přijde do ordinace nějaký člen Colectivos a lékaři ho musí ihned ošetřit, protože tento člověk vybrožuje, že pokud nebude ošetřen, postřelí všechny v čekárně. Na otázku, jestli se jemu osobně někdy stalo, že by mu lékaři odmítli poskytnout lékařskou péči, jmenovaný odpověděl, že k tomu došlo jednou. Bylo to dle něj po již zmíněném útoku na semaforu, kdy omdlel. Druhý den ho bolela hlava, a tak vyhledal lékaře, musei ale čekat v čekárně dlouhou dobu, a nakonec byl přijat až jako poslední asi po 3 hodinách. Jmenovaný vyjádřil přesvědčení, že byl přijat k ošetření až nakonec, aby to třeba neviděli ti Colectivos, že ho lékař přijal. Lékař ho dle jeho slov poté prohlédl, předepsal mu léky, a pak ho podle jeho slov rychle propustil, protože měl strach, aby kvůli tomu neměl sám problémy. Jmenovaný následně na přímý dotaz potvrdil, že mu tedy při této události byla poskytnuta lékařská péče, ale podotknul, že do ordinace byl přijat až jako poslední po dlouhém čekání. Správní orgán se

poté žadatele dotázal, co bylo důvodem jeho problémů s Colectivos, proč se k němu takto chovali. Jmenovaný k tomu uvedl, že od doby, kdy začal studovat na univerzitě, tak si ho všimli, a podle jeho domněnky, důkaz pro to nemá, se domnívali, že je bohatý. Dalším důvodem podle jeho názoru bylo, že jeho strýc pracuje v politice. Colectivos kromě toho dle žadatele vždy útočí na lidi, aby získali peníze, což byl také důvod, proč zaútočili i na jeho matku a vykradli jim dům. Viděli, že mají vlastní firmu, vlastní dům, auto, a mysleli si, že jsou velmi bohatí. Na dotaz, zda tedy důvodem jejich jednání byla snaha získat peníze, žadatel vysvětlil, že on a jeho rodina nepodporují vládní politiku, a proto jím Colectivos chtěli znepříjemňovat život. Vždy, když šli ven, tak Colectivos hledali podle něj způsob, jak jim způsobit problém. Kdyby podporovali vládní politiku, uvedl jmenovaný, tak by se jim toto nestalo. Existují podle něj lidé, kteří mají hodně peněz, ale napadání nejsou, protože podporují vládní politiku. A dle žadatele Colectivos vědí, kdo podporuje vládní politiku a kdo opozici. Správní orgán vyzval žadatele, aby tedy objasnil, co bylo důvodem jeho problémů. Jmenovaný vysvětlil, že prvotním motivem Colectivos je krást. Když někoho okradou, a pak zjistí, že je ten člověk vysoce postavený funkcionář a podporuje vládu, tak mu pak ty ukradené věci vrátí a už si propříště dávají pozor a takového člověka nikdy znovu nenapadají. Když však zjistí, že člověk není vysoký funkcionář a navíc podporuje opozici, přičemž u nich podle něj konkrétně zjistili, že jejich strýc je aktivní v politice, tak se na takového člověka soustředí a napadají ho opakovaně, aby získali peníze a obohatili se. K tomuto účelu vyhledávají dle žadatele zejména lidi, kteří nesouhlasí s vládou, protože u nich mají volné pole působnosti. Cílem prý je, aby tito lidé zůstali chudí, bez prostředků, aby nechodili na demonstrace a na pochody. K otázce správního orgánu, jestli své problémy s Colectivos nějak řešil, jmenovaný řekl, že to zkoušeli řešit tak, že šli podat trestní oznámení na policii. Mysleli si podle něj totiž, že policie je nezávislá. Poté za nimi ale přišli Colectivos a vyhrožovali jim, že pokud se ještě někdy obrátí na policii, tak je zabijí. Na základě tohoto si podle něj uvědomili, že se jedná o jeden kruh a není možné se domoci pomoci. Pokud jde o výše zmíněné trestní oznámení, to se podle jmenovaného týkalo incidentu, který se stal jemu a jeho matce cestou z čínské restaurace, kdy byli napadeni dvěma členy Colectivos a šli to nahlásit na policii. Zopakoval, že k jeho matce do práce následně přijeli ti stejní dva Colectivos a vyhrožovali, že jestli se ještě jednou obrátí na policii, tak je zabijí. K této události došlo první říjnovou sobotu v roce 2017, konkretizoval jmenovaný. Správnímu orgánu poté potvrdil, že policie jejich trestní oznámení přijala a že na policii to proběhlo běžným způsobem. Policisté si zapsali jejich údaje a jejich oznámení. Ale poté, co odešli, pokračoval jmenovaný, policisté asi zavolali Colectivos, protože ti pak přijeli za nimi, na adresu, která byla ve výše zmíněném oznámení uvedena, a vyhrožovali jim. Jejich trestní oznámení policie podle tvrzení jmenovaného neřešila. A vzhledem k tomu, že Colectivos za 2 hodiny od jejich oznámení přijeli na adresu pracoviště jeho matky, kterou uvedli během oznámení, tak se pak dle žadatele už nikam s oznámením neobraceli. Nemělo by to podle něj cenu a jen by o nich zjistili více informací. Na dotaz, zda policie jejich trestní oznámení řešila, žadatel řekl, že se nedozvěděli, že by policie jejich oznámení nějak řešila. Ani se o to ale podle něj nezajímali, protože Colectivos jim podle něj vyhrožovali, že pokud budou s trestním oznámením pokračovat, tak je zabijí. Pokud by se dle žadatele šli na policii zeptat, jak pokračuje vyšetřování jejich věci, tak by si jen přitížili a mohli by jim ublížit. Podle žadatele se tedy rozhodli, že to nemá cenu. K samotnému incidentu s vyhrožováním ze strany Colectivos žadatel sdělil, že vešli dovnitř do podniku, jako by byli klienti. Vstoupili do kanceláře jeho maminky a řekli, že to byli oni, kdo jí okradl, že vědí, že podala trestní oznámení na policii, a že pokud v tom bude pokračovat, tak nebude žádné příště, rozbijí jí firmu a zabijí ji. Na

dotaz správního orgánu, čeho by dosáhli jejím zabitím, jmenovaný odpověděl, že cílem Colectivos bylo je zastrašit. Vzhledem k tomu, že podporují opozici, tak mají podle jeho slov volnost je zabít. Ve Venezuele jde podle něj o bludný kruh. Ti, kteří vyhrožují a napadají a okrádají lidi, mají podle něj vazby na policii, takže se s tím nedá nic dělat. Na přímý dotaz, zda může výše uvedené trestní oznámení doložit, jmenovaný odpověděl, že nikoliv, nemá o tom dle něj žádné potvrzení. Zmíněné trestní oznámení je podle jeho tvrzení na policii. Ve Venezuele se podle něj o tomto nedává potvrzení. Policisté jim pouze řekli, že pokud budou mít nějaké informace ohledně řešení jejich věci, tak jim zavolají na telefonní číslo, které uvedli do protokolu. Výše zmíněné oznámení bylo podle žadatele jediné, které v souvislosti se svými problémy podal. Poté, co bylo jemu a matce vyhrožováno, už žádné další nepodával. Bylo by podle něj absurdní podávat další trestní oznámení, protože Colectivos by byli první, kdo by se o tom dozvěděl. Po upozornění, že výše tvrdil, že podali trestní oznámení i po vykradení jejich domu, jmenovaný uvedl, že v této záležitosti oznámení nepodávali, protože podle něj už věděli, jak by to dopadlo. Dodal, že se rozhodli vyměnit zámek, který byl poškozený, a rozhodli se z Venezuely odjet. Na výzvu správního orgánu, aby upřesnil, kdy naposledy přišel s Colectivos do kontaktu, žadatel uvedl, že poslední incident byl ten na semaforu, když jeli do restaurace. Na to správní orgán podotkl, že jmenovaný výše uvedl, že se tento incident na semaforu stal dne 28. 9. 2017, přičemž až v říjnu mělo dojít k útoku při odchodu z čínské restaurace. Dotazovaný zopakoval, že poslední byl útok u semaforu, k tomuto ale podle jeho slov došlo v říjnu 2017. Dne 28. 9. 2017 se žadatel dle něj účastnil protestu v centru. Dne 30. 9. 2017 došlo k incidentu u čínské restaurace a oni šli 2 dny poté podat trestní oznámení. A asi týden na to, možná kolem 10. 10. 2017, došlo k incidentu na semaforu, doplnil žadatel. V dalším průběhu pohovoru jmenovaný vyloučil, že by měl ve Venezuele kromě výše uvedeného i jiné problémy. Měl podle něj pouze běžné problémy, jednou ho dle něj v Caracasu okradli, ale žádné jiné vážné problémy neměl. K dotazu správního orgánu, jestli by mohl své výše uvedené problémy vyřešit přestěhováním se na jiné místo ve Venezuele, jmenovaný uvedl, že se domnívá, že nikoli. V rodině podle něj tuto možnost zvažovali, ale situace v ostatních částech Venezuely je podle jeho názoru velice podobná. Dále řekl, že jeho strýc pracuje ve společnosti PDVSA, což je státní ropná společnost Venezuely a tato společnost podle něj nutí své zaměstnance, aby se účastnili provládních demonstrací. Strýc to podle sdělení jmenovaného odmítal a bylo mu vyhrožováno, že když se nebude účastnit provládních demonstrací, bude propuštěn nebo dokonce zabit. V současnosti se prý jeho strýc nachází ve Venezuele, ale chystá se vycestovat do Chile. Jmenovaný na výzvu správního orgánu upřesnil, že se nejedná o výše zmíněného strýce, který je podle něj aktivní v politice. Tento se prý jmenuje Miguel MOYO. Aktivní v politice je dle žadatele jeho druhý strýc, jenž se jmenuje Romulo BETANCOURT, a byl „Procurador“ státu Sucre, což je podle tvrzení jmenovaného 2. nejvyšší funkce ve státní správě po gubernátorovi státu. Kdy přesně jeho strýc tuto funkci zastával, žadatel nebyl schopen říct, ale bylo to dle jeho slov dlouho. Nyní podle něj tento strýc politicky aktivní není a jmenovaný neví, kdy byl takto aktivní naposledy. Pokud jde o otázku, v čem strýcova politická aktivita spočívala, žadatel uvedl, že podepisoval dokumenty a zabýval se šetřením korupce. Všechno to podle něj souviselo s jeho zmíněnou funkcí „procuradora“. Jinak prý ale dle jeho vyjádření politicky aktivní nebyl. K osobě svého strýce dále jmenovaný správnímu orgánu sdělil, že v současnosti se nachází ve Španělsku u dcery, je tam méně než rok a z Venezuely odjel dle žadatele stejně jako oni sami přes Kolumbii, a to o něco později. Správní orgán se následně zajímal o to, jakým způsobem jmenovaný osobně podporoval opozici, jak uváděl. Dotazovaný k tomu popsal, že se účastnil pochodů a protestů, a také pomáhal stavět zátarasy v ulicích, aby byla zablokována doprava.

Protesty podle jeho vyjádření organizovali v případech, kdy nesouhlasili s tím, že jsou lidé uvěznováni. Jmenovaný dále upřesnil, že například zátaras v ulicích stavěli proto, že lidé se pak nemohou dostat do škol nebo práce, což má širší dopad. Tato informace se podle jeho názoru dostane až na celostátní úroveň a stát je nucen hledat řešení určitého problému. Správní orgán vyzval žadatele, aby konkretizoval, co bylo účelem protestů, kterých se účastnil. Jmenovaný upřesnil, že první demonstrace se uskutečnila v souvislosti s uvězněním Leopolda Lopeze, a druhý protest byl kvůli tomu, že ve škole nesvítila světla a učitelé nechtěli za takové situace vyučovat, kvůli čemuž bylo ztraceno mnoho dní školy. Po protestech se podle jmenovaného tento problém začal do 2 dnů řešit, takže se mohlo znovu pokračovat ve výuce. Na univerzitě se jmenovaný podle svého tvrzení zúčastnil také protestu, aby byli učitelé zaplacení a mohla tak být výuka. Jmenovaný vysvětlil, že studoval na státní univerzitě, a tedy zdarma, stát ale neplatil učitelům peníze a oni nemohli vyučovat. Jmenovaný prohlásil, že všechny protesty, kterých se účastnil, se týkaly studia, výuky a s tím spojených problémů. Tyto protesty se konaly na univerzitě a řada demonstrací se podle žadatele konala i v centru a účastnilo se jich více univerzit dohromady. V následující části pohovoru jmenovaný uvedl, že jiným způsobem, než tímto, veřejně aktivní nebyl. Na dotaz, zda ve vlastní mši v minulosti nějaké problémy se státními orgány, úřady, soudy, policií či armádou, žadatel odpověděl negativně. Rovněž trestně stíhán podle něj nebyl ani není, protože, jak objasnil, neexistovaly důvody, za které by mohl být obviněn, jelikož ve venezuelské ústavě je zaručeno právo na protest. Jmenovaný dále správnímu orgánu na dotaz potvrdil, že měl vybraný cílový stát, kam chtěl jet, a tím byla ČR. Poté, co ve Venezuele prodali všechno, co měli, vysvětlil jmenovaný, odjeli do Kolumbie, kde pracovali, aby našetřili na cestu do ČR. Protože on je z rodiny nejperspektivnější, odjel jako první. Maminka s bratrem dle něj ještě šetří. Důvod, proč si vybral právě ČR, je podle žadatele ten, že tady má rodinu a chtěl jet do Evropy, Španělsko, kde žije jeho strýc a sestřenice, si dle něj nezvolil kvůli jejich rodinné situaci a také kvůli tomu, že ve Španělsku panuje špatná atmosféra vůči Venezuelanům. Na otázku, kdo z jeho rodinných příslušníků žije v ČR, jmenovaný odpověděl, že v Praze žije jeho strýc a v Havířově je jeho rodina, asi 5 lidí. Upřesnil, že se jedná o bratra jeho dědečka a jeho děti. Do ČR dle něj přijeli před několika měsíci a také požádali o mezinárodní ochranu. Zatím jim podle něj nebyla udělena a jsou ještě v azylovém řízení. Co se týká důvodů, proč nezůstal v Kolumbii, jmenovaný sdělil, že Kolumbijci jsou vůči Venezuelanům xenofobní a platí jim za práci velmi málo, asi desetinu toho, co Kolumbijcům. Jemu se dle něj až po delší době podařilo sehnat práci v call centru, a to díky jeho výborné angličtině. Tímto způsobem si vydělal peníze, aby mohl odjet do ČR. Kromě toho, že dlouho hledal práci, měl jmenovaný podle svého tvrzení v Kolumbii také problémy s xenofobií. Jako s Venezuelanem s ním dle něj mluvili s despektem a někdy ho dle něj ze stejného důvodu nechtěli obsloužit v obchodě. K dotazu, jestli měl s vycestováním z Venezuely nějaký problém, jmenovaný řekl, že na hranicích problémy měl, nechtěli ho podle něj pustit, stejně jako všechny ostatní Venezuelany ve frontě. Čekali tam podle něj takto asi 6 hodin. Pak dle žadatele přišel nějaký vysoce postavený člověk a nechali je projít. Dále jmenovaný popsal svůj problém s pasem, který byl propadlý. Vyřízení mu dle něj trvalo dlouho, protože není materiál a není čas. Jeho otec, který žije v Caracasu a na příslušném úřadě má dle něj nějakou známou, mu pomohl, aby se při vyřizování pasu dostal na přednější místo. Vyřízení dokladu pak podle něj trvalo asi týden. Žadatel správnímu orgánu dále sdělil, že neví, mohl-li by svůj pobyt na území ČR legalizovat i jiným způsobem než žádostí o mezinárodní ochranu. K otázce, jaká by byla jeho situace v případě návratu do Venezuely v současné době, jmenovaný prohlásil, že hrozná. Nikoho podle něj ve vlasti nemá a neměl by

ani kde bydlet. Konstatoval, že když se někdo vrací do Venezuely, tak se předpokládá, že má hodně peněz. Vyjádřil názor, že by to pro něj bylo nebezpečné a musel by se co nejdříve dostat do Kolumbie. Jmenovaný potvrdil, že od jeho odjezdu se situace ve Venezuele změnila, a to dle jeho slov k horšímu. Je tam podle jeho názoru ještě více represí, více strachu, více pronásledování, ještě méně jídla a léků. Jedinou nadějí je podle něj Juan Guaidó. Ten podle vyjádření žadatele slibuje, ale ve skutečnosti zatím k žádné změně nedochází. Po dotazu správního orgánu, odkud získává informace o situaci ve Venezuele, jmenovaný vysvětlil, že na sociálních sítích sleduje venezuelské umělce a novináře. Ti se tímto způsobem mohou vyjadřovat otevřeněji a příměji než ve sdělovacích prostředcích. V závěrečné Části pohovoru jmenovaný odmítl, že by měl do odchodu ze země nějaké jiné problémy, než výše uvedené, a potvrdil, že uvedl všechny důvody, pro které opustit svou vlast a žádá o udělení mezinárodní ochrany na území ČR. Na výzvu správního orgánu, jestli nechce závěrem pohovoru uvést nějaké skutečnosti, které by měly být vzaty v potaz během posuzování jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jmenovaný pouze sdělil, že by sem rád jednou přivezl také svého bratra.“

26. Správní spis pak obsahuje následující pro danou věc podstatné dokumenty: žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 1. 4. 2019, údaje k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 4. 4. 2019, pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 4. 4. 2019, zprávu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze dne 5. 7. 2019, informaci OAMP Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 8. 8. 2019, zprávu Spolkového úřadu pro migraci a uprchlíky ze září 2019, žalobou napadené rozhodnutí ze dne 17. 8. 2020 č. j. OAM-313/ZA-ZA11-P06-2019.
27. Rozhodnutím žalovaného ze dne 17. 8. 2020 č. j. OAM-313/ZA-ZA11-P06-2019 bylo rozhodnuto, že žalobci se mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu neuděluje.
28. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
29. Podle ust. § 12 zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
30. Podle ust. § 14 zákona o azylu *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
31. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
32. Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu *za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo*

trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

33. Podle ust. § 3 správního řádu *nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*

34. Soud se v úvodu zabýval námitkou nedostatečně zjištěného skutkového stavu, kdy Nejvyšší správní soud se k této problematice ve své judikatuře opakovaně vyjadřoval. Správní orgány stihá povinnost zjišťovat stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu). Žalovaný správní orgán musí brát v úvahu i situaci v zemi původu, musí se věcí podrobně zabývat, neopomíjet souvislosti mezi tvrzeními žadatele o mezinárodní ochranu a negativními informacemi o jeho vlasti. V rozsudku ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 – 57, Nejvyšší správní soud uvedl, že jedním ze znaků azylového řízení je důkazní nouze na straně žadatele, který běžně nemá k dispozici dostatečné podklady k tomu, aby zcela prokázal svůj azylový příběh. Věrohodná výpověď žadatele je proto dostatečným důkazním prostředkem, kterým žadatel prokazuje pronásledování vlastní osoby.

Pokud má správní orgán ohledně předestřené příběhu pochybnosti, je na něm, aby shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele vyvracejí či zpochybňují. Pokud správní orgán zjistí ve výpovědi určité rozpory, musí mít žadatel možnost tyto nesrovnalosti vysvětlit (srov. přiměřeně rozsudek NSS ze dne 6. 2. 2008, č. j. 1 Azs 18/2007 - 55). Při samotném hodnocení věrohodnosti žadatele pak správní orgán mimo azylový příběh žadatele, u kterého posuzuje míru detailu, specifickou příběhu a jeho vnitřní soudržnost, bere v potaz i informace poskytnuté jinými svědky a další externí informace jako například zprávy o zemi původu.

35. Nejvyšší správní soud již ve své rozhodovací praxi vyslovil, že přezkum udělení azylu dle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu je postaven na potencialitě pronásledování v budoucnu po případném návratu žadatele do země původu, jedná se tedy o prospektivní rozhodování (viz např. rozsudek NSS ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Azs 47/2007 - 60, či ze dne 9. 6. 2008, č. j. 5 Azs 18/2008 - 83). Je zkoumána možnost budoucího pronásledování, přičemž je využíván standard přiměřené pravděpodobnosti, což znamená, že tato možnost musí být reálná, nikoliv pouze hypotetická (viz např. rozsudky NSS ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 - 82, a ze dne 13. 8. 2010, č. j. 4 Azs 11/2010 - 112).

36. Žalobci lze přisvědčit v tom, že žalovaný pochybil, pokud jeho účast na demonstracích v zemi původu nepovažoval za pronásledování ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu, protože se jednalo pouze o demonstrace na univerzitní úrovni. Z výpovědi žalobce tak, jak ji zaznamenal sám správní orgán, je zřejmé, že tento byl napaden Colectivos právě během demonstrací na půdě univerzity, kde uplatňoval své základní politické právo, a to právo shromažďovací. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2013, č. j. 8 As 101/2011-186: „*Dalším kritériem, kterým je třeba se zabývat, je účel resp. cíl shromáždění. Lze souhlasit s tím, že zákon o právu shromažďovacím upravuje pouze část shromažďovacích aktivit jednotlivců a úprava je zaměřena na výkon shromažďovacího práva jako práva politického (shodně Břeň, J.; Jemelka, L. Zákon o*

sdruzování občanů, zákon o právu shromažďovacím a zákon o právu petičním s komentářem . 1. vyd. Praha: ASPI, 2007, s. 73). Cíl, resp. účel shromáždění, byť je označován jako politický, je třeba chápat maximálně široce, spíše jako vyjádření postoje k věcem veřejným. Mnohdy i problémy mající svůj původ mimo "politickou" oblast v užším smyslu, např. ve sféře životního stylu, mohou být současně výrazem postoje k přijímání určitých hodnot většinovou společností, a tedy postojem ke správě věcí veřejných.“ Žalovaný nepostupoval, pokud se podrobněji nezabýval tím, že by útoky na žalobce na půdě univerzity mohly být považovány za pronásledování, ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu a uzavřel, že žalobce netvrdil, že by měl ve spojení se svojí účastí na protestech a pochodech jakékoliv problémy, když z protokolu o pohovoru vyplývá, že žalobce byl v rámci demonstrací zbit a bylo mu vyhrožováno smrtí právě s ohledem na jeho účast. Žalobce se navíc neúčastnil pouze demonstrací na půdě univerzity, ale také demonstrace na podporu Leopolda Lopeze, kterou se správní orgán blíže nezabýval. Skutečnost, že žalobce byl na demonstracích pouze jako řadový člen, je bezvýznamná, pokud i jako řadový člen byl za svou účast napaden a může tomu tak být i v budoucnu.

37. Vzhledem k tomu, že z informací o Venezuele, které jsou součástí spisového materiálu, je dle soudu zřejmé, že Colectivos jsou přinejmenším v úzkém kontaktu se státními orgány a bezpečnostními složkami a spíše lze mít za to, že s nimi spolupracují, tak není možné dojít k závěru, že žalobce se může v případě tvrzených problémů obrátit na státní orgány. Dle zprávy Spolkového úřadu pro migraci a uprchlíky ze září 2019: „Colectivos je souhrnné označení pro různé malé a středně velké (v mnoha případech velikosti praporu nebo pluku, jako například v případě Tupamaros) nepravidelné jednotky, které lze výstižně charakterizovat jako paramilitární uskupení blízká vládě a jsou neoficiálně úzce propojeny s bezpečnostním aparátem. Jejich původ je na jedné straně v hnutí městských guerill, na druhé straně v kolektivních formách bydlení levicových hnutí v Jižní Americe. Ve Venezuele obývají mnozí Colectivos spolu se svými rodinami určité části ulic nebo uzavřené bloky, které mají obvykle výrazně lepší situaci v zásobování. Podle velikosti kontrolují části ulic nebo celá vlastní sídliště, mají přístup k devizám a jsou prakticky beztrestné ve vztahu k činům, kterých se dopouštějí v rámci akcí vůči členům opozice. Jsou ozbrojeni a jsou považováni za určitou údernou skupinu režimu. Prezident Maduro vyhlásil v roce 2017, že počet Colectivos se zvýšil z cca 100.000 na cca 500.000. Členství v Colectivo znamená zajištěné zásobování, takže pro mnoho mladých Venezuelců je zapojení do jejich činnosti atraktivní. Na demonstracích postupují zjevně se souhlasem bezpečnostních složek brutálně s cílem rozebrat demonstranty. Jednají však také - zřejmě podle pokynů režimu - zdrženlivě, takže je třeba předpokládat, že zřejmě jednají na základě příkazů, které obdrží od prezidenta. Činnost Colectivos představuje směs kriminální energie, ekonomických zájmů počínaje vymáháním peněz za ochranu až po obchod s drogami, politické ideologie a reálné závislosti na režimu.“ Původcem pronásledování může být státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát, příp. soukromé osoby, pokud státní orgány nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním (§ 2 odst. 6 zákona o azylu). V posuzovaném případě se žalobce nemůže obrátit na státní orgány, neboť tyto spolupracují nebo dokonce ovládají Colectivos, kteří opakovaně napadli žalobce ve Venezuele. S ohledem na to, že výše uvedená zpráva je obsahem správního spisu a je ve shodě se skutečnostmi, které uváděl žalobce, tak nelze mít závěr žalovaného, že se žalobce mohl obrátit se svými problémy s Colectivos na státní orgány za správný. Nadto soud dodává, že vzhledem k tomu, že problémy žalobce s Colectivos byly stěžejním důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tak informace ohledně

této skupiny založené ve správním spise jsou na tuto problematiku zaměřeny pouze okrajově a jsou navíc v rozporu se závěry napadeného rozhodnutí. Dle soudu je tedy nezbytné doplnit spisový materiál o informace zaměřené na skupinu Colectivos a při novém posouzení vycházet ze všech zpráv, neboť jen tak lze získat komplexní představu o činnosti této skupiny.

38. Žalobce také namítal, že byl nesprávně „zaškatulkován“ jako bohatší vrstva obyvatel. Soud souhlasí se závěry žalovaného, že žalobce lze mít za bohatší vrstvu obyvatel Venezuely. Podle informací obsažených ve spisovém materiálu je uvedeno, že měsíční příjem rodiny ve většině případů pokrývá náklady na potraviny po dobu přibližně čtyř dnů v měsíci. Žalobce v průběhu pohovoru uvedl, že jeho rodina vlastnila dva domy, firmu, auto a počítač, který mu byl ukraden. Dále také konstatoval, že maminka s babičkou mu kupovaly vše, co potřeboval. Během přepadení byly matce žalobce odcizeny cennosti a hotovost, tato událost se stala cestou do restaurace, kterou lze mít za situace uvedené ve zprávách o zemi původu zcela jistě za jistý „luxus“, který si nemůže dovolit populace zasažená ekonomickou krizí. Dle soudu je tento závěr žalovaného správný. Jak ale žalobce správně poukázal v žalobě, tak skutečnost, že patří do skupiny bohatých, by mohla být posuzována jako pronásledování pro příslušnost k určité sociální skupině, hodnocení této problematiky v napadeném rozhodnutí však zcela chybí, přestože žalobce uváděl již v pohovoru, že by mohl být ve Venezuele pronásledován, protože si o něm lidé myslí, že má peníze. *Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 63/2004-60 ze dne 19. 5. 2004, „role pronásledování není definičním prvkem, jenž určuje sociální skupinu, byť fakt pronásledování napomáhá k tomu, aby určitá skupina lidí byla jako zvláštní sociální skupina vnímána, resp. může takovou skupinu i vytvořit. Není pak zapotřebí, aby se členové určité sociální skupiny znali, nemusí se vzájemně stýkat ani tvořit soudržnou skupinu. Určitá sociální skupina je tedy skupina osob sdílejících objektivně společnou charakteristiku nebo je alespoň takto společností vnímána. Tato charakteristika má často povahu vrozeného, nezměnitelného rysu nebo je jinak zásadní pro lidskou identitu, svědomí nebo výkon lidských práv dotýčných osob; riziko pronásledování tuto charakteristiku nepředstavuje (srov. doporučení v oblasti poskytování mezinárodní ochrany - HCR/GIP/02/02 ze 7. 5. 2002). V tomto kontextu lze skutečně hovořit o sociální skupině nezaměstnaných. [23.] Je třeba poznamenat, že i pouhá příslušnost k této skupině může být za určitých okolností postačujícím důvodem pro udělení azylu; nemusí přitom hrozit pronásledování všem členům skupiny a skupina může být jak malá (rodina), tak i velmi početná (etnická skupina, ženy). Ovšem rozhodující je existence odůvodněného strachu z pronásledování směřujícího vůči žadateli o azyl jakožto příslušníku určité sociální skupiny, jež podnikají úřady země, případně jež vychází od některých složek obyvatelstva, které nerespektují normy stanovené v zákonech dotýčné země, a úřady vědomě takové jednání tolerují, nebo odmítají či jsou neschopné zajistit účinnou ochranu. V daném případě však stěžovatel neprokázal, že by pro svou příslušnost k sociální skupině nezaměstnaných byl jakkoli pronásledován; pronásledováním není tíživá ekonomická situace sama o sobě, a právě to stěžovatel tvrdí. Jinou formu pronásledování stěžovatel neuvádí a nelze ji vyčíst ani z obsahu shromážděných důkazů.“* V případě žalobce by tak bylo vhodné posoudit, zda nemůže docházet k pronásledování jeho osoby vzhledem k tomu, že ho jeho okolí považovalo za osobu majetnou.
39. Možnost pronásledování žalobce za politické aktivity jeho strýce, který byl „procurador“ státu Sucre žalovaný zcela odmítl, s tím, že tvrzení jakékoli protirežimní

činnosti je naprosto absurdní, neboť jeho strýc naopak zjevně patřil mezi nejvyšší představitele venezuelského režimu. Dle soudu ve správním spise neexistuje opora pro tuto úvahu žalovaného. Ze skutečnosti, že strýc byl „procurador“ státu Sucre, bez přistoupení dalších informací neplyne, že je, či byl osobou provládní, neboť není ani zřejmé v jakém období tuto funkci vykonával a zda tomu tak nebylo například již za přechozího režimu. Informace, které žalobce poskytl během pohovoru, byly natolik obecné, že bylo namístě vyzvat ho k doplnění, a to i s ohledem na to, že je s tímto politicky aktivním strýcem v kontaktu. Přestože byl pohovor s žalobcem veden velmi podrobně, tak dle soudu neobsahuje informace, ze kterých by bylo možné učinit takové závěry, ke kterým dospěl žalovaný v napadeném rozhodnutí, tyto pak nejsou obsaženy ani ve zprávách o zemi původu, které osobu strýce žalobce nezmiňují.

40. Obecná východiska soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu shrnul Nejvyšší správní soud například ve svém rozsudku ze dne 21. 3. 2018 č. j. 6 Azs 6/2018-33: *„Podle § 14 zákona o azylu lze azyl z humanitárních důvodů udělit v případě hodném zvláštního zřetele. Nejvyšší správní soud připomíná, že citované ustanovení v sobě kombinuje neurčitý právní pojem „případ hodný zvláštního zřetele“, jehož výklad ze strany žalovaného podléhá soudnímu přezkumu v plném rozsahu, a správní uvážení žalovaného odrážející skutečnost, že ani v případě hodném zvláštního zřetele není žalovaný povinen humanitární azyl udělit, bude-li respektovat příslušné mantinely pro svou diskreci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. května 2004, č. j. 5 Azs 60/2004 - 72, č. 375/2004 Sb. NSS). V případě stěžovatele přitom žalovaný vůbec neshledal důvod hodný zvláštního zřetele, bez něhož je jeho správní vyloučení ohledně udělení humanitárního azylu vyloučeno. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje. Jak Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 11. března 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, „smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. [...] Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“*
41. Žalovaný se na str. 11 a 12 napadeného rozhodnutí vypořádal též s tím, zda byly splněny podmínky pro udělení humanitárního azylu podle ust. § 14 zákona o azylu. Uvedl, že žalobce je dospělou, plně právně způsobilou a práceschopnou osobou. Ač si žalovaný byl vědom probíhající humanitární krize ve Venezuele, tak měl za to, že v průběhu řízení nevyšlo najevo, že by žalobce trpěl nedostatkem potřeb nezbytných k životu nebo že by měl ekonomické problémy, naopak vystudoval střední školu a následně po určitou dobu studoval školu vysokou. Jeho zdravotní stav nevyžaduje žádnou specifickou léčbu, která by nebyla ve vlasti dostupná. Větší část rodiny žalobce stále žije v Jižní Americe, kdy v České republice naopak žije pouze jeho vzdálený strýc s rodinou. S ohledem na uvedené žalovaný konstatoval, že neshledal, že by v případě žalobce byly dány skutečnosti, pro které by bylo namístě udělit humanitární azyl podle ust. § 14 zákona o azylu. Městský soud v Praze považuje učiněné hodnocení za dostatečné, ve shodě s žalovaným pak má za to, že nebyl naplněn neurčitý právní pojem

„v případě hodném zvláštního zřetele“, aby mohl být otevřen prostor pro správní uvážení žalovaného, zda humanitární azyl udělit, či nikoliv. Soud má za to, že žalovaný správně vyhodnotil situaci žalobce, kdy tento nebyl zasažen humanitární krizí ve Venezuele natolik zásadním způsobem, a to zejména s ohledem na zázemí, které mu poskytuje jeho rodina.

42. Městský soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že žalovaný porušil ust. § 3 správního řádu, nezjistil skutkový stav v dostatečné míře, aby si mohl učinit úsudek ohledně udělení azylu podle § 12 písm. a) a b) či případně § 14a zákona o azylu a je tedy dán důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.
43. Ostatními žalobními námitkami se soud nemohl zabývat, neboť doplnění spisového materiálu, které bude muset žalovaný provést je natolik zásadní pro posouzení uplatněných námitek, že jejich vypořádání bez uvedeného doplnění je bezpředmětné.
44. S přihlédnutím ke shora uvedenému nezbylo soudu než žalobou napadené rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. zrušit především proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spise, vyžaduje rozsáhlé a zásadní doplnění. V souladu s ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem vysloveným soudem v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
45. Žalobce měl ve věci úspěch, náleží mu proto náhrada nákladů řízení dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce byl v řízení o žalobě zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s., jejímž předmětem činnosti je právní pomoc cizincům. Žalobce ostatně ani netvrdil, že by mu v této souvislosti vznikly náklady řízení (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017 č. j. 4 Azs 227/2015-58, odst. [26]). Od soudního poplatku pak byl žalobce osvobozen ze zákona [srov. § 11 odst. 2 písm. i) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích]. Žalovaný ve věci úspěšný nebyl, právo na náhradu nákladů řízení tak nemá. Z uvedených důvodů soud ve druhém výroku žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 25. listopadu 2021

JUDr. Marcela Rousková, v.r.
samosoudkyně